

Una vrïtat com un temple és que la fe de les rates diu adéu amb tot lo cor

1. UNA VRÏTAT COM UN TEMPLE

Diuen que rectificar és de savis, però si hagués de tornar a recitar un poema sobre l'amor del trobador punk el dia del casament de la meva cosina i germana, ho tornaria a fer, perquè estic convençut que Jesucrist no aprovaria que les esglésies s'hagin convertit en els temples de la vergonya i la repressió, on el cant a l'amor el dia de la celebració de la unió de dos cossos en una sola ànima hauria de ser l'única raó de ser de tantes pedres apilades una damunt de l'altra ja que, com deia el meu avi, gran artista intuïtiu i filòsof de la paraula viva, els republicans tenien raó i ho van pagar molt car, amb el silenci del gaiato a les dents, que al meu avi li van partir la boca més d'una vegada per dir vrïtats a la cara, i a més en català, i al cim de tot, contra els capellans, els quals -no tots- de la rancúnia en van fer una paret per afusellar els vençuts, perquè encara raja sang de Montjuïc i de l'Ebre, i en el deliri de la nit és quan veig clar que sóc nèt de la derrota i fill intransitiu que només necessita l'hostia del verb, tot i que va directe a l'objecte.

2. FE DE RATES

L'article "El bilingüisme literari i d'altres falòrnies" aparegut a la pàgina 12 del número 595 de la revista cassanenca fundada el 1944, o sigui, l'edició de maig de 2002 de "Llumiguia", NO L'HE ESCRIT JO, SINÓ QUE L'HA ESCRIT L'ADRIANA BÀRCIA JOSÉ, que quedí clar i il·luminat

amb la guia dels dies sota el fermall del sol o la guia de les nits sota la crinera d'una pluja d'estels... D'altra banda, l'article "El blues del ionqui", publicat, que no "estampat" ni "escampat", a la pàgina 9 del número 594 de la revista cassanenca fundada el 1944, o sigui, l'edició d'abril de 2002 de "Llumiguia", conté algunes errades que mereixen sis esmenes i una certesa. Primer: s'ha de corregir "amoblat" per "moblat", perquè com tothom sap els mobles comencen per eme i no per a. Segon: aquells que viuen al poblet de la Gàl·lia cercat per l'Imperi Romà, no són "gals", sinó que són "gal·lesos". Tercer: el text diu que Jack Champion Dupree cantava la cançó "Junker's blues", però aquesta afirmació no la puc afirmar del tot, ja que no sé si la cantava, la va escriure, o les ambdues coses o cap o més. Quart: allà on posa "els cafè descafeïnats" ha de posar-hi "cafès" en plural o "descafeïnats i els" en singular... a gust del consumidor. Cinquè: els errors són culpa meua, però només aquests errors, no els de la resta de la humanitat. Sisè i darrer: el títol d'aquest text pertany a la secció d'una revista electrònica i literària de gran volada que es diu "El tacte que té", la qual es deixa acariciar i es pot trobar penjada a la pàgina web: www.eltactequete.com. Per cert, després d'haver parlat telefònicament amb la Bego Ricart, la poetessa que escriu la "Fe de rates", només puc dir que mantinc la meua única fe en la flor del cascall i els seus beneficis a curt termini: el somriure desmesurat i la imaginació sense mesura, ambdós eterns.

3... I ADÉU!

Des d'aquest espai de llibertat voldria dir que aquest cosmos llibertari sota el títol d'"El Petó Negre" deixa d'existir en paper imprès per a practicar-lo de manera lúbrica i insaciable, de la mateixa manera que sempre ve de gust una pluja fina i daurada o la conversa grega i francesa d'un travel·lot desdentat... Per aquestes desraons voldria donar les gràcies de manera pública i notòria a Joan Carles Codolà, editor que viu amb defici la creació lumínica d'una guia de vegades desviada i d'altres subtil com un còdol a les dents. També vull donar unes miques moltes de mercès als gerents de la cafeteria "Bon Rotllo", els quals em van permetre portar la poesia al bar dels homenets durs que parlen en prosa i riuen sense volta ni solta d'allò que no entenen ni podran comprendre mai, perquè Kaça, sí, senyora, amb K i C migtrencada, perquè si vostè sabés fonètica sabria que sonen idènticament i anàrquica, doncs això, Kaça enlaira carbons de pes ingràvid i emfàtic de Renaixença resclosida i s'ha oblidat que la gent del carrer veu, viu, beu més poesia que tots els poetes de Mart i els seus satèl·lits circumdants... Ah! Abans de dir adéu, voldria saludar enèrgicament amb la ment al cassanenc poeta Lluís Freixas -ja ho sé que això dels adverbis...- perquè coneix el preu elevat de la socialització de la cultura, i ara que ningú em llegeix, li envio un petó vestit de blanc a la meua àvia, la qual sempre s'ha sentit forastera en un país petit que s'ha quedat minúscul i solitari sense aquell àngel terrestre que maleïa tot déu tot estimant amb tot lo cor. Apa, salut!

Joan Josep Camacho Grau
Poeta i Filòleg

MOBLES DE CUINA

AYATS

Fàbrica: Rvd. Gabriel Garcia, 6
Tel. 972 46 02 19

CASSÀ DE LA SELVA
(Girona)